

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis sociálních služeb HB

2/2013 ročník 3.

číslo 10

www.ssmhb.cz

strana 4

Spolupráce se
ZŠ Nuselská

strana 3

Novinky z Domovinky

strana 7

Cesta do neznáma v
cíli

Přišlo jaro a s ním i grilování

Konečně to přišlo, tolik očekávané jaro a sním rozkvetlé stromy, teplé sluníčko a hezké počasí. Všichni jsme se na něj těšili, ať už proto, že můžeme chodit ven na procházky, sázet kytičky anebo poslouchat zpěv ptáků. Nedá mi se proto nezmínit i o proběhlých nebo připravovaných akcích v našem zařízení. V březnu proběhly přednášky z cyklu **Na vlnách dopoledního čaje**, mohli jsme si poslechnout velikonoční vy-

právění od paní Lipenské, dorazil k nám i **velvyslanec Ázerbajdžánu** a pohovořil s našimi klienty o jeho zemi a jak moc se mu líbí v našem zařízení. Za zmínku stojí i naše pravidelné křeslo pro hosta, tentokrát s **Markétou Hejkalovou** a dále pak nás navštívil pan **Novotný se svojí dechovkou**. Oslavili jsme **Den matek**, kde naše klientky čekal velmi pestrý a živý program a už po několikáté jsme přivítali žáky ze

ZŠ Nuselská. Ještě se musím zmínit o jedné z akcí, o kterou je velký zájem a to **grilování buřtíků**. Naši klienti si zvykli, že i tuto malou lahůdku jim můžeme dopřát a dochází vždy ve velkém počtu. Závěrem bych chtěla dodat, že se snažíme připravovat našim obyvatelům bohatý program a co nejlépe jim zpestřit jejich volný čas.

Zdena Lehmannová,
terapeutka

Úvodník ředitelky

Vážení milí čtenáři, již po desáté mám tu čest psát úvodník do našeho časopisu, který se stal součástí kultury našeho zařízení. V této proměnlivé době, kdy se střídají extrémně horké a deštivé dny, kdy nám příroda ukazuje svoji tvář, kdy i společnost se zmítá v politických kauzách a aférách, se zamýšlím nad základními lidskými hodnotami, jako je pokora a základní

morální vlastnosti člověka.

Náš časopis Jablíčko je odrazem vzpomínek a moudrostí našich uživatelů, v němž mnozí mohou nalézt kus životní pravdy. Vzpomínám na rozjasněné tváře našich klientů při osazování naší zahrady krásnými růžemi a při zdobení altánu rozkvetlými muškáty. Také vzpomínám na radost klientů cvičících na rehabilitačních prvcích na téže zahradě. Jsou to malé radosti, z kterých se náš život skládá, měli bychom se zastavit a říci si: „O tom je život“. V každém období lidského života prožít okamžiky radosti a spokojenosti. Všichni se těšíme též

na nové prostory v domově pro klienty s Alzheimerovou chorobou a novou reminiscenční (vzpomínkovou) místnost v našem zařízení. Tyto prostory budou otevřeny v září letošního roku. Rekonstrukce našeho domova není jednoduchá záležitost jak z hlediska uživatelů, kteří bydlí v provizorních prostorách našeho domova, tak i z hlediska pečujícího personálu. Všem náleží velké díky za trpělivost a pochopení. Na závěr bych ráda popřála všem čtenářům příjemné prožití letních měsíců.

**Vaše
Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB**

BLAHOPŘEJEME!

Na jaře oslavili narozeniny následující klienti:

DUBEN

Souček Jiří
Chroustovská Anna
Fousková Olga
Pelikánová Jiřina
Zpěvákova Helena
Fišerová Jitka
Balounová Blažena
Vokálová Anna
Vaněk Jaroslav, Mgr.
Petrlová Marie
Buchalová Vlasta
Domovinka:
Pešoutová Drahomíra
Nezbedová Zdeňka

KVĚTEN

Dočekalová Marie
Zadinová Anna
Tůmová Marie
Dvořáková Věra
Štětina Vladimír
Fichtner Jan
Venc Václav
Nevole Bohumil
Domovinka:
Sládková Miloslava
Zykl Zdeněk
Niklová Věra

ČERVEN

Felix Miloslav
Endrlová Zdeňka
Čechová Anna
Novotná Ludmila
Jaroš Jan
Šlégrová Zdena
Koukolová Věra
Volfová Květuše
Pavlas Jaroslav
Čiháková Jana
Zimmermannová Marie
Absolonová Jindřiška
Neuvirtová Marta
Domovinka:
Crhánová Božena

Všem gratulujeme!!!

Spolupráce ZŠ Nuselská s naším domovem

Naše škola už několik let spolupracuje s Domovem pro seniory a Centrem pro seniory, Reynkova na různých projektech. Tradicí se staly pravidelné návštěvy dětí s různými programy a dárky pro seniory. Na oplátku nám pomohli s ušitím rukaviček na celoškolský projekt, pozvali nás třeba na turnaj ve

hře *Metaná*.

O tom, že vzájemná spolupráce je na dobré úrovni, svědčí i to, že senioři se zájmem přijali pozvání k návštěvě naší školy. Po letech si vyzkoušeli, jaké to je opět sedět ve školních lavicích, jak probíhá současná výuka ve škole a seznámili se s moderními učebními pomůckami jako je in-

teraktivní tabule.

I díky těmto společným akcím dochází ke vzájemnému porozumění. Děti pochopí problémy a způsob života starších spoluobčanů, senioři předají optimistický pohled na svět a mladistvý elán. Reakce dětí i seniorů jsou pozitivní, proto chceme v této spolupráci i v budoucnu pokračovat.

**Ilona Wicheová,
Bohuslava Korbová,
učitelky ZŠ Nuselská**

Novinky z Domovinky

Scházíme se v Domovince každý den. Na uvolněná místa přišli mezi nás noví klienti. Vzájemně se představíme a snažíme se, aby dobrá atmosféra, která v Domovince panuje, byla pro ně povzbuzením a signálem, že jsou na správném místě. Těšíme se na program, který pro zajišťují naše pečovatelky. Každodenní program nebudu popisovat, ten je dostatečně známý. Konečně vysvitlo sluníčko a mohli jsme jít na vycházku do okolí. V našem parčíku se s přicházejícím jarním počasím probouzí příroda k životu. Pomalu se zelená tráva, sem tam vykukují sedmikrásky a zaslechli jsme i zpěv kosů. Bylo to příjemné, projít se na jarním vzduchu. Někteří z nás se po návratu odebrali do keramické dílny. Všechny práce se

zdařily - jak z keramiky, tak i ostatních materiálů. Zvlášť se nám povedl krteček z vlny, přesně podle předlohy autora pana Müllera. K Velikonocům jsme vyrobili z papíru i z vlny kuřátka, zajičky a hlavně malovaná vajíčka. I naše kuchařské umění bylo zaměřeno na Velikonoce. Jarních návštěv jsme měli hned několik. Význam a smysl tradic Velikonoc nám vyprávěl bývalý učitel Petr Hájek. Přednáška byla zajímavě podaná. Navíc nám přednášející předvedl, jak se plete z proutí pomlázka a jak se malují vajíčka různými technikami. Byl odměněn velkým potleskem.

V únoru nás navštívili žáci 5.A z naší družební školy Nuselská. Bylo příjemné si poslechnout jejich písně, které doprovázely dvě žákyně na varhany. Násle-

doval taneček. Po něm si žáci pro nás připravili hádanky a zapojili nás tak do programu. Něco jsme uhodli, něco ne. Všichni klienti Domovinky byli odměněni obrázkem s plastickým tulipánem.

Další návštěva školáků se konala na Velikonoce. Hlavním programem byla volná rozprava žáků s klienty. Bylo to veselé povídání. Před odchodem nám žáci zazpívali velikonoční koledu a obdarovali nás vlastnoručně upečenými kuřátky z těsta napíchnutého na špejli. Od nás dostali papírového zajička.

To by bylo pro dnešek vše. Těšíme se na další úspěšné dny v Domovince, pod ochranou našich pečovatelek. Za jejich obětavou práci mají náš vřelý dík.

Věra Niklová

Dopoledne se Slepíši

Na konci března k nám přijel učitel Štěpán Axman mladší z Tasova. Přivezl nám sochy, které vymodelovali nevidomí z Mezinárodního centra Axmanovy techniky modelování pro lidi s hendikepem.

Rozestavil na stůl před námi a ke každé soše přiložil i fotografii jejího tvůrce. Jednotlivé sochy představovaly určitý hudební styl. Nevidomí autoři sochařských děl věrně vyobrazili podobu hudebních nástrojů, které nikdy neměli možnost vidět a podle daného hudebního stylu jimi doplnili jednotlivé sochy. My jsme měli za úkol poznat, co která socha představuje. Poznávání pro nás bylo zábavné i poučné. Mimo jiné jsme se dověděli, že nevidomí sochy modelují ze šamotové

hmoty dvou barev, které se liší navíc i svou strukturou. A to je pro ně velmi důležité, vždyť jejich *oči* jsou pouze citlivé prsty.

Sochy jsme si mohli lépe prohlédnout i zblízka a přesvědčit se hmatem, jak objekt vnímají nevidomí. Při jejich prohlížení jsme si mnozí uvědomili, co lidé s takovým postižením dokáží vytvořit. Je to velká motivace k překonávání i našich zdravotních problémů.

Nevidomí tvůrci si zaslouží náš velký obdiv, ten patří samozřejmě i panu Axmanovi, který dokáže probudit tvůrčí schopnosti i tam, kde by se to zdálo nemožné. I z té krátké chvíle setkání bylo znát, že je to člověk s velkou dávkou trpělivosti a laskavosti tolik nutné k práci s

hendikepovanými i se seniory. I nás svým srozumitelným a humorným postupem dovedl k tomu, že jsme dokázali nakreslit hlavu myslivce, dokonce i s fajfkou. Nepřišli jsme ani o zajímavý kvíz, ve kterém jsme procvičili svoji paměť.

Prožili jsme hezké, veselé i poučné dopoledne ve společnosti soch **Slepíšů**, jak si nevidomí s humorem říkají a jejich sympatického pana učitele.

Irena Trnková

Devatero řemesel

pokračování z minulého čísla

Život v městečku opět začaly ovlivňovat sklárny. Většina obyvatel byla a je ve sklárnách zaměstnána. Je pravda, že turisté navštěvují klášter, rekreanti sem tam okolí a hlavní a větší návštěvnost tvoří rybáři a houbaři. Ti všichni se nezdržují moc dlouho. Za pár dní je vystřídají další, nijak podstatně to život městečka nezmění. Zůstává pár hektarů půdy a lesa, to obhospodařují drobní zemědělci z Bělokozel, dříve to patřilo Státnímu statku Sázava a Spolku rybářů. Ten je velmi důležitý. Stará se o řeku a okolí a hlavně pěstuje o ryby v rybnících. Dříve patřily některé rybníky majiteli skláren, ale po válce připadly obcím a ty je pronajímaly rybářskému spolku.

První na co si vzpomínám a co se mi promítá před očima. Vystoupím z motoráčku, to mi bylo tak deset možná jedenáct let, hledám očima babičku nebo tetu, chodily nám naproti Ale vidím jen stádo různých domácích zvířat a s nimi psa a pastevece, hrajícího na foukací harmoniku, jak si vykračují na louky k řece. Tato vzpomínka je součástí obrázku, i když na něm nevidíte právě komíny sklářské

hutě, ale je to střípek ze života mistrů sklářů - strýčků, kteří měli na peci svoji pánev skla a svoji dílnu a jejich práce si velmi vážil majitel skláren. Oni měli přidělen byt v půldomku a deputát. To bývalo součástí pracovní smlouvy každého sklářského mistra. Každý půldomek měl dvorek, kde byly vystavěny chlívky a kůlny a pak předzahradku, kde se pěstovaly kytky pro okrasu, ale i zelenina pro kuchyň. Pod okny stával stůl a lavička, ta sloužila k odpočinku. A právě i ten pastevec byl také součástí smlouvy o deputátu, tak jako topení nebo opravy domku. Byly i speciální dodatky smlouvy pro profese, kterých bylo třeba pro současnou výrobu ve sklárnách. Pastevec se staral tak trochu o hospodářství v půldomcích a tak měli skláři méně starostí o zajišťování potravin, naplnění spíží a sklepů dobrým jídlem. Pěstování domácích zvířectva to umožňovalo. Zvlášť ve válce to bylo dost důležité.

Domky postavil pan Kavalier a pak i nový majitel pan Martínek. Stály u silnice na pravé straně a sklárna s hutěmi naproti. Kolem silnice na levé straně pořád pokračovala sklárna a na té pravé

v další řadě pokračovaly dlouhé jednopatrové budovy spojené dohromady v jeden celek. Jeden vchod byl vždy pro čtyři byty. Všemuvévodil na konci cesty konzum, kam chodili všichni nakupovat. Měli tam už tenkrát takové zařízení, které pomáhalo zaměstnancům mít zajištěno všechno zboží, které během dne do obchodu přišlo. Probíhalo to tak, že jste ráno cestou do práce u obchodu odložili tašku s cedulkou a při odchodu domů bylo vše připraveno v krabici u tašky i s nabídkou nového čerstvého zboží. Zboží se zkontrolovalo, dohodlo se převzetí nabídky a útrata se zapsala do sešitku s podpisy prodávajícího i kupujícího. Vždy při výplatě, ta byla každý týden v sobotu, se cena za nákup uhradila a každý měsíc byla vypočtena prémie za nákup. To se obvykle nakupovaly mlstoty pro všechny členy rodiny. I mně se to moc líbilo. Později došlo k různým změnám. Z konzumu bylo družstvo Jednota, ale je zajímavé, že ten zvyk s nakupováním zůstal, i když došlo k nepatrným změnám.

Marie Rohlíková

Dívčí léta poválečná

Docela ráda vzpomínám na svá dívčí léta. Zdá se mi způsob i pravidla, která běh života tehdy určovala, dost odlišná a možná pro současnou dobu skoro neuskutečná.

Tenkrát už začínalo být cítit, jak se blíží jaro. Jaro roku 1946. Začal tak hezky vonět vzduch, všechno kolem se probouzelo k novému životu. A tak soustředil

roztoulané myšlenky jednoho děvčete, donutit je poslouchat, aby blížící se konec školního roku dopadl dobře, to byla dost slušná dřina. Konečně škola končila a blížily se prázdniny. Těšili jsme se, že to budou opravdu první prázdniny bez připomínek na poválečné útrapy. Měly to být zase prázdniny beze strachu, pronásledování

a hlavně s hudbou, zpěvem i tancem. Chodily jsme s děvčaty na brigády, abychom měly i kapesné na prázdniny. Měly jsme totiž už i naplánované návštěvy babiček, tetiček a hlavně poutí a jiných zábav. A na to nestačilo mít jenom kapesné.

Pokračování na straně 5.

Pokračování ze strany 6.

U nás doma a myslím, že i v mnoha jiných rodinách, kde byla hlavně děvčata, musela být prázdninová zábava schválena rodiči. A tak, když všechno proběhlo a bylo s nějakými výhradami schváleno, vypravila jsem se oslavit svátek Prokopa návštěvou babičky, tety a poutě. Bývala to v té době slavná pout'. Procesí ze všech možných koutů Čech.

Ale nic není jen tak. Myslela jsem si, jak jsem pěkně uklizená ze *zorného pohledu* své mamky, ale to jsem se spletla. Než jsem dojela k babičce a tetě, maminka už stačila dát telefonické instrukce, co se mi smí povolit a co nikoliv, neb pozor Marušce se začínají *zapalovat lýtka* je tedy třeba, aby na společenské akce měla *garde*. Tón maminčina hlasu babičku i tetu zřejmě řádně vyplašil, neb u nich se vyskytovali jen kluci, s holkou neměly zkušenosti.

Neměly zkušenosti ani se zajišťováním doprovodu, čili *garde*, ani s dohledem. Babička to na rodinné poradě u tety odmítla hned, bratranec Pepík, který byl také v mém věku, ale s úplně jinými problémy, se nechtěl ani zúčastnit, natož spolupracovat. A teta? Šla se poradit odpoledne na takzvaný parkový plácek, kde pod lípou sedávaly sousedky s hrníčkem kávy na odpolední siestě a i na poradě o čemkoliv.

Zatím mi doma Pepík řekl, kde mají ty nejlepší třešně. Vzal mě do party kamarádů, jak to bývalo předešlá léta zvykem, ale to jsem ještě nebyla zařazena

do skupiny čekatelek na slečnu, jak situaci zhodnotil můj drahý bratránek. Šli jsme na sad pana továrníka otrhat několik třešní, on jim stejně nevěnoval pozornost. Část jsme nechali tetě na bublaninu, abychom se měli na co těšit, a ostatní jsme pomalu pojídali a čekali, jak to všechno dopadne.

Abych tetu nebo babičku nezlobila, řádně jsem vybalila svůj kufr a převlékla se. U nás bylo zvykem, ba skoro tradicí a možná skoro zákonem, dělení oblečení nejen na zimní a letní, ale na domácí a venkovní. A to venkovní na vycházku, na neděli a také na pracovní. Vypadá, že toho oblečení muselo být hodně, ale to je velký omyl. Moje maminka to měla dobře promyšlené. Uměla dobře šít a tak jen jsem povyroستla a začala chodit do školy, ušila skládačku. Ta měla kšandy, zepředu vypadaly jako písmeno velké H, vzadu byly křížem, aby nepadaly z ramen. Důležité u nich bylo, že na konci každé kšandy byla přišita řada knoflíků, na sukni v pase dírký a jak jsem rostla, rostla sukýnka stále se

mnou. To trvalo tak dlouho, že i když jsem nebyla právě žádná velká parádnice, byla bych bývala velmi ráda, kdyby se nešťastnou náhodou trvale poškodila. Sukně totiž sloužila jako základ oblečení jak na vycházku, tak do školy a se sváteční halenkou i jako nedělní oblečení. A když jsem na sobě zrovna měla pracovní oblečení, maminka sukničku pečlivě vyprala, upravila a já ji pak opět nosila.

Čím více měla maminka se sukýnkou dobrých zkušeností, tím já jsem měla se sukýnkou větší trápení. Jak jsem rostla do slečinky, nemohla mít sukýnka kšandy. Kdepak, to uznávala i maminka a já jsem se potichu těšila, že se sukýnky zbavím. Ale to byste museli znát moji nápaditou maminku. Omyl. Sukýnka zůstala, jen v pase na sukýnce přibýlo dírek. Jak jsem dorůstala, bylo potřeba mě seznámit s jehlou na šití. Dostala jsem krabičku s různými knoflíky, jehelníček a radu, jak se přišívají knoflíky na halenku, aby se mohla zapnout do sukně a držela. To bylo utrpení! Já a ruční práce, to si těžko dovedl představit každý, kdo mě jen trochu znal. Jehla a nit byly moji nepřátelé, vůbec mě neposlušaly a proto jsem musela shánět kamarádky, které se obětují a budou přišívat knoflíky za mě. Óch já, to bylo trápení ještě větší, než sukýnku pořád nosit. A protože jsem se přiznala, proč nerada nosím sukně a vlastně i ke svému trápení v dětství, nezbylo už místo na pokračování v povídání o prázdninách v roce 1946. Tak zase až příště.

Marie Rohlíková

Škola základ života - měšťanka

Druhý ročník měšťanské školy dívčí školní rok 1940/1941

Mája přišla do školy se žlutou hvězdou JUDE na oblečení. Seskupily jsme se kolem ní. Radily jsme jí, ať to ze šatů odpárá, že je to nesmysl. Sdělila nám, to že nesmí, že by to mělo nedozírné následky pro celou rodinu (neměla žádné sourozence). Mája se veřejně přiznala, že se moc bojí. Bály jsme se všechny, co bude dál. Ani pan ředitel s třídním učitelem neviděli budoucnost nijak příznivě. To vyplynulo z uvítacího proslovu pana ředitele. Oznámil nám, že máme opět 14 předmětů a že je nyní velmi důrazně kladen požadavek na německý jazyk a s tím i výuka o Adolfu Hitlerovi a jeho významu pro náš stát. Dokonce je učitel německého jazyka povinen zajistit, aby žáci uměli nazpaměť v němčině životopisná data Adolfa Hitlera. No, nazdar. Mája mne naučila plyně říkat německy první dvě věty. Bylo to šokující. Chudáci učitelé. Najednou byla Mája hrozně nervózní. Při výkladu učitelky dějepisu o Velkoněmecké říši a o Adolfu Hitlerovi přerušovala učitelku ve výkladu, mluvila na ni německy, co říkala jsme nerozuměli. Napomínání paní učitelky na ni neplatilo. Až se

nešťastná paní učitelka rozhodla dát jí dvojku z mravů. Kdyby věděla, co Máju čeká, jistě by to neudělala.

Dočkaly jsme se pololetních prázdnin. Byly prodlouženy pro nedostatek paliva asi o 10 dní. Uhlí muselo být dostatek pro válečné účely, školy musely počkat. Mája se bála jít domů se dvojkou z mravů. Prosila mne, abych šla s ní, že ji rodiče v mé přítomnosti nebudou tak hubovat. Ráda jsem ji vyhověla. Maminka nám otevřela. Pozdravili jsme se. Mája s tlukoucím srdcem podala mamince vysvědčení. Ta přejela očima známky. Pravila, Gut Maja. Tatínek Máji vyšel z pokoje a také chtěl vidět vysvědčení. Vzal ho do ruky a řekl: "No, Májo je to dobré, jsi pašák." A Mája měla po strachu. Maminka ji volala do kuchyně k jídlu. Chtěla jsem už odejít, ale tatínek mne pozdržel, abych ještě neodcházela, že mi něco

Mája po pololetí už do školy nepřišla, byla v Terezíně.

ukáže. Šla jsem za ním do jeho krejčovské dílny. Podívej se Věro, co jsem všechno ušil z pravé anglické látky. Víš, jedeme do lázní Terezín, tak abychom tam nepřijeli jako

žebráci. Ukázal mně bohatou výbavu pro manželku, Máju i pro sebe. Zimní kabáty s kožšinou, podzimní lehčí kabáty, několik kostýmů a dva pánské obleky. Tak co tomu říkáš, Věro? Moc pěkné, vše jsem pochválila. A kdy se vrátíte? Jen co to tam vyřídíme, budeme opět zpět. Rozloučila jsem se s rodiči Máji, s Májou jsme se objali. Popřála jsem jim šťastnou cestu a hezký pobyt. Tak nashledanou. Mája mně zamávala ještě z okna. Byla jsem ráda, že si rodiče Máji nevšimli dvojky z mravů. Ale ti měli jiné starosti. Vůbec jsem netušila, že je vidím naposledy. Doma mně otec vysvětlil co je to Terezín.

Mája po pololetí už do školy nepřišla, byla v Terezíně. Ani nevím, jak jsme tento školní rok přestáli. Ale byly to nervy pro nás pro všechny. V tomto ročníku už převládaly na vysvědčení dvojky. Celá výuka byla touto neblahou situací poznamenána. Obdrželi jsme vysvědčení a loučili jsme se navzájem, jako bychom se už neměli setkat. Vysvědčení mělo nadpis: **Deutsches Reich-Německá říše, Protektorat Böhmen und Mahren** - Protektorát Čechy a Morava. Celé vysvědčení a všechny předměty byly psány dvoujazyčně.

Věra Niklová

Pamětníci starých časů ještě žijí: Cesta do neznáma

pokračování z minulého čísla

Když jsme v padesátých letech přijížděli za rodiči, u východu z nádraží stáli dva vojáci Pohraniční stráže se samopaly. Museli jsme jim předložit občanský průkaz, popřípadě se ještě zepřítali, za jakým účelem nebo ke komu jedeme a teprve poté jsme mohli nádraží opustit.

Tatínek po několika letech ježdění na kombajnu a traktoru začal mít potíže se zraněnou nohou. Šel pracovat do truhlárny, kde byla práce lehčí. V pětapadesáti letech měl těžký pracovní úraz, po kterém ochrnul. Po ročním léčení šel do plného invalidního důchodu. Časem se jeho zdravotní stav zlepšil a mohl alespoň o berlich udělat pár kroků. Ale žádné práce už nebyl schopen. Už mnoho let oba rodiče i sestra odpočívají na chebském hřbitově, daleko od rodné země.

Dovezli jsme si víru našich předků v Boha, ke kterému jsme se vždy v nouzi i v radosti obraceli.

Většina mladých od nás uzavírala smíšené sňatky, pomíchaly se národnosti a kdybychom se chtěli vrátit k nám domů, asi bychom se se všemi svými potomky do rodné vesnice nevešli. Vždyť už je to naše pátá generace. Snažili jsme se žít podle zákonů této země, poctivě pracovat a čestně žít. Mnoho našich lidí se vypracovalo do vedoucích postavení a našlo uplatnění i ve vysokých úřadech.

My, kteří jsme se do tehdejší republiky přistěhovali, jsme s sebou mnoho bohatství nepřivezli. Dovezli jsme si víru našich

předků v Boha, ke kterému jsme se vždy v nouzi i v radosti obraceli.

Toto jsou moje vzpomínky na cestu, která mě shodou okolností v životě potkala. Je to zvláštní, co může způsobit politika mocných, když se rozhodnou, že změni hranice států. Vždyť jsme se narodili na Podkarpatské Rusi, která byla tehdy součástí Československé republiky a po válce jsme se vlastně stali přistěhovalci do své vlasti, Československé republiky. A je pravda, že mnozí tady nám dali pocítit, že jsme přistěhovalci. Je ale také pravda, že jsem se za svůj život setkala i s mnoha přátelskými lidmi. Pořád se cítím být Rusínka, od narození žijící ve své zemi, nyní již České republice.

konec seriálu
Irena Trnková

Proč vlci vyjí na měsíc?

Nedávno na pravidelné hodině trénování paměti jsme hovořili o tom, proč vlci vyjí na měsíc. Vždycky se to tak říkalo a tak to asi je. Padl také názor, že jsou to šelmy, které vidí i v noci a měsíční úplňek jim vadí.

A ono je to úplně jinak. Měsíční svit je jim lhostejný, ale mají

silně vyvinutý smysl pro svoji tlupu. Oni totiž vytím vymezují teritoria své smečky, kam je jiným smečkám vstup zakázán. Také nevyjí v jednom kuse, mezi vytím mají docela dlouhé pauzy, aby dali šanci i vlkům z jiných tlup. Dopřávají tak prostor všem, a pak že jsou to jenom vlci.

Každý jedinec má svůj jedinečný způsob a zabarvení tónu vytí, aby se nemátli. Vytím se svolávají před přípravou na lov a po něm. Pokud vyje vlk osaměle, dává o sobě vědět, a tak může být napaden sousedem. Pokud se tak stane, silnější vlk pozná, že je jeho soupeř slabší, nechá ho být, pouze ho odežene. Boj o teritorium je nelíostný ale nutný, zvlášť pokud je

nedostatek potravy. Nemají hraniční kameny a přece vědí, kde končí jejich území a respektují to. Nejmutnějším tónem jejich vytí je projev smutku. To když truchlí nad ztrátou přítele či mláďete ze své tlupy. Je to neuvěřitelné, že vlk, který je pokládán za lítou šelmu, má vyvinutý jakýsi cit pro smutek. Ale už kdysi spisovatel Rudyárd Kipling ve své *Knize Džunglí* napsal o přátelství člověka a vlka Akely. Přátelství bylo založeno na rovnosti člověka i vlka. A Akela mu v jedné chvíli říká: „**Jsmé jedné krve, ty i já.**“ Jak by bylo krásně na světě, kdyby byl člověk člověku vlkem. Vždyť jsme jedné krve, ty i já.

Irena Trnková

Jak jsem chtěl hrát s kočkou šachy

Před dávnými časy, kdy mi na hlavě rostlo víc vlasů než vousů, mě nadchla americká němá filmová groteska, v níž jakýsi chlápek hrál s kočkou dámu. Na jedné straně šachovnice seděl on, na druhé kočka. Pán potáhl figurkou, kočka vzala do paciček jinou figurku a udělala svůj tah. Po chvíli to bylo zrychleno, pán i kočka jen kmitali, prostě nádhera.

Co kdybych si já takhle zahrál s kočkou šachy, pomyslel jsem si. Nešlo to, neměl jsem tehdy kočku.

Když jsme si po letech opatřili s manželkou zahrádku, objevila se na ní toulavá kočka. Protože

jsem jí začali nosit něco k snědce a i u souseda něco dostala, objevovala se tam stále častěji a nakonec se tam usadila natrvalo.

I rozpomněl jsem se na onu americkou grotesku. Všechn potřebný inventář (šachy, aparát, kočku) jsem měl k dispozici, a tak nic nebránilo realizaci. Samozřejmě jsem si nepředstavoval, že kočku zasvětim do tajů této složité hry. Můj plán byl jednoduchý. Předpokládal jsem, že na lavičku umístím šachovnici s postavenými figurkami, kočku posadím na jednu stranu šachovnice, sebe na druhou, budeme se tvářit, že přemýšlíme o tahu, manželka nás vyfotí a já pošlu snímek s titulkem **Partie šachu s kočkou** do novin. Usadil jsem kočku na jednu stranu a sám si sedl na druhou. Kočka přeskočila šachovnici a uvelebila se mi na klíně. „Tak to ne, kamarádko!“ Přesedl jsem si na druhou stranu, ale kočka přeběhla za mnou. Zkusil jsem od-

nést její pozornost tím, že jsem do vyhloubených hlaviček některých figurek (např. věží) položil kočičí granule. Kočka je snědla a zase se mi usadila na klíně. Nepokrytě se těšila, jakou další kratochvíli pro ni připravím. Začalo poprchávat, a tak jsem musel pokus ukončit.

Asi za tři týdny přijela dcera s vnukem, s kterým jsme občas hrávali šachy. Postavili jsme si šachovnici, že si zahrajeme. Kočka si možná myslela, že připravujeme hrátky pro ni, nebo se jí nelíbilo, že se věnuji někomu jinému než jí. Vyskočila na lavici a packou povalila několik figurek. Jedinečná příležitost cvaknout aparátem a udělat snímek s fiktivním textem: **Poražená kočka neunesla prohru a ve vzteku kácí figurky.** Jenomže tehdy jsem neměl s sebou fotoaparát, a tak slavná americká groteska zůstala nepřekonána.

Jaroslav Vaněk

Rybářův úlovek

Konečně jsme se sešly. O kom hovořím? Přece o své bývalé spolužačce. Neviděly jsme se tak dlouho, až jsem měla obavy, že se nepoznáme. Ona možná ano, ale já na tohle moc nejsem. Ona samozřejmě poznala mne a tak po úvodním uvítání začalo vzpomínání. Zaujalo mne jedno povídání, byl to úsek ze života jejího švagra. Pamatuji se na něj, byl to opravdu fešák, nejen podle mých představ, ale opravdu se děvčatům líbil všude, kam přišel. Byl hezký, ne zase krásný, ale jak se říká, uměl hezky hovořit, k děvčatům byl pozorný až ga-

lantní. Opravdu jsem si na něj vzpomněla při jejím povídání. Zůstával dost dlouho po studiích svobodný. Odstěhoval se do Prahy, zaměstnání, díky svému nadání a studiím, měl dobré, byl společenský, ale jen v zimě. Jak přišla rybářská sezóna, patřil jen rybám, řekám a rybníkům. Ulovit jeho by znamenalo být rybářkou nebo vodní pannou. Do práce sice chodil, ale tam neměl čas se seznamovat a tak opravdu bez vody a ryb to nešlo. Občas se objevila nějaká rybářka na jeho chatě a opékala ryby na ohničku, možná někdy jen špe-

káčky, ale nic trvalého to nebylo.

Až jednou švagr mé spolužačky, řekněme mu Zdeněk, chytil pozdě večer úhoře, tedy nevím, jestli je pozdě večer chytil, ale rozhodně je pozdě večer přinesl na chatu a nebylo na něm vidět, že by jejich ulovení cestou oslavoval, takže je asi opravdu večer ulovil. Nemohlo proto už večer dojít na kuchařské umění rybářky. A tak zůstala do druhého dne na chatě. Ale asi špatně spala, protože hned po ránu všem sdělila, že úhoři se budou navečer udit.

pokračování na straně 9

Rybářův úlovek

Pokračování ze strany 8.

Švagr Zdeněk na to nic a jel chytat ryby nad jez.

Rybářka pokládala zřejmě za důležité seznámit ho s přípravami večere a vydala se za ním. On byl ale na řece na lodičce. Řeka lákala k vykoupaní a tak rybářka, jinak dobrá plavkyně,

se vydala k loďce. Všechno z počátku vypadalo dobře, ale Zdeněk ji neviděl, takže rybářské náradí vykukovalo ze všech stran z lodi a rybářka se chytila a zamotala mezi pruty do natažených šňůr s háčky a než Zdeněk zjistil, co se děje, stala se z ní mořská panna, kterou bylo

třeba zachránit. Podařilo se to a úhoři byli k večeři a zároveň na oslavu záchrany rybářky? Nebo mořské panny? V každém případě byla pravda, že normální ženská by ho opravdu nedostala.

Marie Rohlíková

V Nepomuku

Před 60 lety jsem vykonával základní vojenskou službu u 3. technického praporu v Nepomuku a potom na mnoha místech naší Československé republiky. Úvodem krátké vysvětlení. Do technických praporů byli zařazováni mladí muži s nějakým zdravotním defektem s klasifikací Cd, což naprosto neznamená civil domů. Ze zdravotních důvodů nemohli sloužit u bojových útvarů, ale podle tehdejšího ministra národní obrany Alexeje Čepičky byli schopni tzv. neřadové služby. Nosili jsme podobně jako příslušníci PTP černé výložky, ale měli jsme teoreticky sloužit vlasti dva roky. Dostali jsme také zbraně, napřed pušky, potom samopaly, ale během celé vojenské služby jsme byli na střelnici asi jen dvakrát. Označení technický je přitom nutné brát se značnou rezervou, protože našimi nástroji byly hlavně krumpáč, lopata a ruce. Narukoval jsem do Nepomuku, ale toto sympatické město jsem prakticky nepoznal, protože jsme jen asi dvakrát byli kolektivně v kině. Zato jsme si v tzv. přijímači zažili výcvik za deště a sněhu na hřišti S.K. Nepomuk. Nepomuk a jeho zámek znáte asi ze Švandrlíkových Černých baronů. Její autor však nebyl

pétépákem, ale podobně jako my, příslušníkem TP. My byli ubytováni v podzámčí. Náš život byl dost jednotvárný, ranní rozcvička, výcvik, osobní volno, které jsme trávili z větší části čištěním výstroje a po večeři tzv. čepobití – zpěv nějaké vojenské nebo budovatelské písně. Po přijímači byla odvelena větší část kamarádů na různá pracoviště, já jsem sloužil na velitelství, kde jsem vykonával funkci knihovníka útvaru jen asi tři měsíce, protože jsem odmítl vystoupit z církve, a tak jsem byl ponechán u roty a vypomáhal například v kuchyni. Naši velitelé měli většinou nějaký politický škraloup – sloužili u vládního vojska nebo za slovenského státu v armádě. Nevzpomínám si na přílišnou šikanu ze strany mazáků, ale zažili jsme spíše psychickou od „dýzláků“, poddůstojníků z povolání. Také chci poznamenat, že se v naší rotě kradlo. Zažil jsem samozřejmě i ne jeden průšvih, protože podle mínění nadřízených jsem byl vojín „na baterky“. Ve službě jsem jednou kolem půlnoci podřimoval a za této situace mě zkontroloval škpt. Tichý. Strašně se na mě rozeřval, já však drze prohlásil, že jsem dostal srdeční záchvat, on nelenil a probudil vojenského

lékaře, který potvrdil moji „diagnózu“ a nařídil mé vystřídání. Místo tvrdé pryčny jsem se povaloval tři dny na vojenském kavalcí. Byl jsem také konferenciérem našeho pěvecko-recitačního kroužku, kde jsem recitoval verše svého vrstevníka, svazáckého básníka Pavla Kohouta i jiných básníků 50. let. S naším pásmem jsme v sobotu večer navštěvovali nedaleké vesnice a svou kulturní vložkou zpestřovali taneční zábavy na vesnici. Při jedné z nich se opil náš neoblíbený „dýzlák“ Vejhuda, který nás měl hlídat. Od té doby se jeho chování k nám přece jen trochu zlepšilo. Ale i pro nás částečné „štátskriply“ vojna v první polovině 50. let zdaleka nebyla idylická. Často jsme si s bratry Slováky říkali: „Vydržat!“ Moc smutno nám bylo o Vánocích 1952, kdy jsme těsně po přísaze nemohli jet domů, a naše myšlenky zalétaly k našim nejbližším. Koncem února náš útvar Nepomuk opustil, protože jsme se odstěhovali ze západních Čech na severní Moravu do Velkých Losin. To už se psal rok 1953. Už je tomu 70 let a nám veteránům zůstaly jen střípky vzpomínek na naše mladá léta v uniformě s černými výložkami.

Pavel Zedník

Terénní pečovatelská služba

Já osobně znám čtyři terénní pečovatelky. Mají mezi sebou rozděleny klienty podle uzavřených smluv. K některým docházejí pravidelně denně, k některým podle časové potřeby vzhledem k jejich zdravotnímu stavu a potřeby péče. O tyto služby je velký zájem. I zde se skladba klientů mění. Za ty, kteří odejdou se přijme někdo z dalších potřebných. Záleží na terénní pečovatelce, jaký přístup k novému klientu zvolí, aby klient měl k ní důvěru. Jeho požadavky z uzavřené smlouvy pečovatelka splní, poradí i zajistí jeho potřeby mimo domov. Klienti pečovatelské služby potřebují zajistit nákupy, provedení osobní hygieny, běžný úklid domácnosti. Terénní pečovatelka také přestele postel, zajistí

odvoz špinavého prádla do prádelny, podle potřeby vyzvedne léky z lékárny a provede různé pochůzky podle potřeby klienta. Zajistí klientům doprovod k lékaři, či na úřad a pod. O těžce zdravotně postiženého klienta pečují terénní pečovatelky několikrát denně. To znamená, že pečovatelka začne u klienta s ranní hygienou, pomůže s obléčením, připraví snídani, dopolední svačinu a dohlédne na užití léků. Podle potřeby provede nákup a uloží klienta na lůžko. Pečovatelka, která doveze oběd ho připraví na stůl, převede ke stolu klienta a připomene užití léků. Odpoledne pečovatelka provede opět osobní hygienu, poklidí a připraví večeři. Zařídí vše, co si dál klient přeje. Večer pečuje o klienta ro-

dina. Další terénní pečovatelka, kromě péče u klientů má na starosti rozvážení obědů našim klientům do jejich domácnosti ve městě a do blízkých obcí. Práce terénních pečovatelek je náročná i po fyzické stránce. Nákupy pečovatelky provádí pro jednotlivé klienty a nosí je do domácnosti. Auto je k dispozici jen pro velké nákupy. Ke klientům pečovatelky chodí pěšky. Na práci terénních pečovatelek je samá chvála. Klienti jim jsou vděční za velkou pomoc při vedení domácnosti, za veškeré práce, které by sami při své zdravotním omezení nedokázali. Děkují jim také za jejich povzbuzení, pomoc v nouzi a možnost zůstat žít ve svých domácnostech.

Věra Niklová

O humoru v antice

I ve starém Řecku a Římě měl humor své nezastupitelné místo. Staří Řekové i Římané navštěvovali divadelní veselohry. Ostatně některé z nich se hrají dodnes. Připomeňme např. Aristofanovu Lysistratu, v níž ženy odmítají mužům sex, pokud neukončí válku a neuzavěrou mír. Oblíbené byly veselé historky ze života slavných lidí (viz např. níže o Caesarovi), vyprávěly se anekdoty, v nichž se zesměšňovala lidská hloupost, závistivost a jiné nectnosti, hojné byly vtipy o ženách a sexu, některé byly nešetné k lidem nějak tělesně postiženým, mnohé byly obhroublé. Já pochopitelně vybírám ty jemnější. Vyskytoval se i ten druh humoru, který dnes označujeme jako bonmoty. Samozřejmě se

některé vtipy mohou zdát dnešnímu člověku s vytríbenějším vkusem trochu naivní, ale uvědomme si, že mnohé z nich vznikly před více než 2000 lety a byly někdy podkladem pro vtipy pozdější.

Přivedl jeden otec svého syna k filozofii Aristippovi a požádal ho, aby ho vyučil vědám. Když došla řeč na výši odměny, zhrozil se otec, jak mnoho peněz filozof žádá. „Tolik? Za to jsem si mohl koupit osla.“ „Tak si ho kup,“ povídá filozof, „budeš mít dva.“

Když se Caesar přepravil s vojskem do Afriky a vystupoval z lodi, zakopl a upadl na zem. I rozpráhl duchapřítomně ruce a zvolal: „Mám tě v rukou, Afriko!“ Jeden mladý muž se zeptal sexuchtivé ženy: „Paní, co budeme dělat? Pojíme, anebo se

pomilujeme? Řekla: „Jak ty chceš. Ale není tady ani skýva chleba.“

Častou postavou v anekdotách je scholastikos. Toto slovo původně označovalo člověka studovaného, ale nepraktického. Později se stalo synonymem pro hlupáka.

Scholastikos uviděl na ulici svého lékaře a snažil se před ním skrýt. Na dotaz jednoho z přátel, proč se tak chová, odpověděl: „Už je to dlouho, co jsem nestonal, a proto se stydím přijít mu na oči.“

Scholastikovi řekl kdosi při setkání: „Ten otrok, cos mi ho prodal, zemřel.“ „Boží nebeští,“ pravil scholastikos, „když byl ten otrok u mě, nikdy nic takového neudělal!“

Pokračování na straně 11.

Festival dechových hudeb

V neděli 18. srpna 2013 se na letním parketu v Dobrohostově u Havlíčkova Brodu uskuteční už pátý ročník Festivalu dechových hudeb DOBROHOSTOV 2013

Program:

14.00 MRÁKOTINKA (Mrákotín)
15.30 REBELKA (Havlíčkův Brod)
17.10 ŠEUCOUSKÁ MUZIKA (Skuteč)
18.40 HAVLÍČKOBRODSKÁ DVANÁCTKA (HB)

Předprodej vstupenek v Městském informačním centru v Havlíčkově Brodě. Jednodenní vstupenky v předprodeji za 100 Kč, na místě za 150 Kč.

Na nedělní dechovky je zajištěn autobusový svoz z Havlíčkova Brodu, který je v ceně vstupenky. Odjezd ve 13.00 hodin od České spořitelny na Havlíčkově náměstí, návrat po skončení programu. Více informací na webových stránkách www.emilmusic.cz a na plakátech.

O humoru v antice - pokračování

Scholastikos potkal druhého scholastika a řekl: „Slyšel jsem o tobě, že jsi mrtev.“ Oslovený na to: „Jak vidíš, ještě žiju.“ A první: „Opravdu, ale můj informátor je hoden větší důvěry než ty.“

Scholastikos chtěl svého osla odnaučit žrát, a tak mu dlouho nic nedával. Když osel hlady pošel, nařikal scholastikos: „To je rána! Když už jsem ho odnaučil žrát, tak mi zdechne.“

Scholastikos uviděl o slavnosti tisíciletého trvání Říma závodníka, který po porážce plakal, a tak mu pro útěchu domlouval „Nebud' smutný, však při oslavě příštího tisíciletí vyhraješ zase ty!“ Scholastikos se dozvěděl, že havran žije přes 200 let, a tak si jednoho koupil a choval ho, aby se přesvědčil, že to je pravda.

A na závěr ještě jeden „bonmot“. Ptali se filozofa Diogena, jak je to možné, že lidé obdarovávají žebráky, ale filozofům nedávají nic. Odpověděl: „Asi se bojí, že také jednou zchudnou a stanou se žebráky, ale nikdo se nemusí bát, že se stane filozofem.“

Jaroslav Vaněk

FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB

STOCK 2013

DOBROHOSTOV

LETNÍ PARKET - NEDĚLE

18. 8. 2013, 14-20 hod.

PARKET JE ČÁSTEČNĚ ZASTŘEŠEN

• **ŠEUCOUSKÁ MUZIKA** •
HASIČSKÁ DECHOVKA ZE SKUTČE

• **REBELKA** • **MRÁKOTINKA**

• **HAVLÍČKOBRODSKÁ 12** •

Vstup do 14 hodin nebo v předprodeji **100 Kč**. Vstup po 14. hodině **150 Kč**.
Předprodej vstupenek: Městské informační centrum Havlíčkův Brod (budova nové radnice)

AUTOBUSOVÝ SVOZ ZDARMA

13.00 Havlíčkův Brod (Česká spořitelna) – 13.10 Havlíčkův Brod (Humpolecká OMV)
13.20 Šmolovy – 13.30 Lupa. Odjezd po skončení akce.

Informace na tel. 602 567 728, e-mail: kletecka@thb.cz

Rebel havlíčkobrodské pivo

MIROSLAV KRUPAER TRUHLÁŘSTVÍ
Babohostov 27, tel.: 569 447 344

Festival dále podpoří: Obec Lupa, SOKA rekreační, spol. s r.o., Vraňasra, EFEKT projektová kancelář, s.r.o., a Karel Mělnický

18. MALÝ LETNÍ FESTIVAL

17. 8. FORTUNA • E.M.I.L. • STARY KLADY • OZZY • BURN • LIQUID FACE • OZZY OSBOURNE REVIVAL • EL'BRKAS

začátek v 17.00

STOCK

MALÝ LETNÍ FESTIVAL - 18. ROČNÍK

17. 8. 2013

FORTUNA
HAVLÍČKOV BROD

E.M.I.L.
HAVLÍČKOV BROD

STARY KLADY
GOLČOV JENIKOV

365
PELHRIMOV

BURN
HAVLÍČKOV BROD

LIQUID FACE
CHOTĚBŮ

OZZY

OSBOURNE

REVIVAL
HAVLÍČKOV BROD

EL'BRKAS

VEZ

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
MĚSTSKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM
HAVLÍČKOV BROD (BUDOVA NOVÉ RADNICE)

DOBROHOSTOV

LETNÍ PARKET

PARKET ČÁSTEČNĚ ZASTŘEŠEN

Začátek v 17.00

VSTUPNÉ do 17.00 nebo
v předprodeji za 100 Kč,
po 17.00 za 150 Kč

Rebel havlíčkobrodské pivo

Vit odpojit, nenej uvolnovat.

MILOSLAV KONFRST AUTODOPRAVA
www.autodoprava-konfrst.cz
Horní Klopka, tel.: 569 436 186

AMUNDSEN

OKRASNÉ ROSTLINY
Ladislav Králov
U Školky 218, Havlíčkův Brod
tel.: 569 429 094, 602 829 880
e-mail: kostelak@okrasne.cz

AUTOSKOLA
Pavel Walek, Střelč
Střelč 218, tel.: 602 372 378

OPROUČENÍ
Karel Králov, Střelč
Karel Králov, Střelč
tel.: 569 429 094, 602 829 880
e-mail: kostelak@okrasne.cz

Mediální partneré: HAVLÍČKOBRODSKÝ DENÍK, MF DNES, HAVLÍČKOBRODSKÝ LETNÍ VÁLČEK HB, www.youinfo.net.cz, www.chamber.cz, ČESKÝ ROZHLAS REGION

FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB

18. 8. ŠEUCOUSKÁ MUZIKA • REBELKA • MRÁKOTINKA • HAVLÍČKOBRODSKÁ 12

www.emilmusic.cz

Tvůrcem časopisu Jablíčko se může stát úplně každý! Stačí navštívit kurz Žurnalistika pro seniory nebo kontaktovat pracovníky Domova pro seniory (569 433 757).

NĚKDY: O vzpomínání

Někdy i při poslouchání večerních rozhlasových zpráv se mi při jejich domnělé aktuálnosti zatoulají myšlenky. Stačí zmínka o něčem, co připomíná minulost. Zprávy ztrácejí svou přitažlivost, vzpomínky se pomalu zaplétají. Jako nitky rozběhnou se po vytvořené osnově a zapletou se. Jak se začnou tvořit uzlíky a uzlíčky je nebezpečí, že celá spleť se na vytvořené osnově zadrhne o nějaký ten uzlík. Propadne se do neznáma a už se znovu neobjeví, nenajde.

Nezbývá tedy, než vzpomínky znovu napsat, uložit na papír a čekat, jak se začnou řadit, až vznikne povídání o vzpomínání. A tak to bylo víckrát, ale i tentokrát vznikla síť.

Kolik asi vzniká myšlenkových sítí? Některé z nich jsou důležité, jsou to sítě, které zachycují myšlenky a mohou pomoci k lepšímu životu člověka. Měli bychom neustále přemýšlet, jak zacelovat díry, kterými se propadají myšlenky, které by mohly přinést lidem dobro a užitek. Když se s nimi potkáte, pomozte jim, nenechávejte je propadnout sítí, jsou potřebné pro náš život, pro nás.

Založily jsme u nás asi tak v 70. letech ČSŽ a jedna z činností byla návštěva babiček s gratulací ke Dni žen tj. 8. března. Při hodnocení tohoto úkolu jsme si uvědomily, jak je to málo. Vyprávění o návštěvách u babiček ukázalo, že musíme něco vymyslet. Zima byla dlouhá, pro babičky cesty neschůdné, venku zima, besedy v parku nemožné, čas neutíkal, loudal se a do jara bylo daleko, někdy i po

Tenkrát nám dalo dost práce vžít se do způsobu života stařenek a stařečků a volného času už tehdy bylo málo...

tom březnu.

Babiček nám bylo líto a dokonce i osamělých dědečků, oni také byli za zamrzlými okny. Ven to nešlo a vidět nikam také nebylo. Tak jsme přemýšlely a z myšlenek tvořily síť a dobré nápady se udržely a uzrály v rozhodnutí vypravit se na vedení obce s nápadem a také zabojovat. Tenkrát nám dalo dost práce vžít se do způsobu života stařenek a stařečků a volného času už tehdy bylo málo a čím dál více starostí najít něco, co se alespoň trochu povede. Nápad byl, ale realizace dala zabrat a pak pořád nebylo jasné, jestli je to to pravé ořechové.

Scházely jsme se ve staré škole, byla opravena a využívána Okresním průmyslovým podnikem. To byl podnik, který slučoval drobné řemeslníky, většinou na údržbářské práce. Byla tam také pedikúra. Ta najednou získala jiné prostory a to nám pomohlo uskutečnit náš nápad. Nebylo to lehké, ubytovacích prostor byl nedostatek, musely jsme přesvědčovat vedení obce. Dívali se na nás dost nedůvěřivě. Říkali, že něco takového tu ještě nebylo. Jde nejen o prostory, ale také o zařízení - ale přesvědčovaly jsme, mezi tím se nám podařilo sehnat i něco na vybavení místností. A konečně to vedení městečka schválilo.

Začalo to opravami, malováním a vybavením místností. Když se to po Sázavě rozkřiklo, co připravujeme, byly jsme překvapeny, kolik se našlo pomocníků, věcí a dalších nápadů. Chvilí to trvalo, přišly prázdniny, každá z nás měla další povinnosti v rodině, ale než uběhl srpen, září a přiblížila se zima, zorganizovaly jsme způsob provozu, rozdělily jsme úkoly a napsaly pozvánky pro hosty na slavnostní otevření. Ale, málem bych zapomněla, ještě jsme doma pilně vařily a pekly, připravovaly jsme pohoštění.

Pak bylo závěrečné schůzování, kontrola úkolů a.....padla na nás pořádná tréma. Nejen jestli se to bude líbit, ale jestli si tam zvyknou chodit ti, pro které se to všechno připravovalo, naši senioři a seniorky. Bylo to pro ně. Prostor, kde bylo vybavení a skromné pohoštění, skříňka s kazetami, CD, televizorem, kartami a různými společenskými hrami, prostě s možností doplnit ještě o další činnost.

Ráda na to vzpomínám. Udělalo to babičkám a dědečkům takovou radost, že jsme to ani nečekaly. Naše společenské místnosti pro seniory sice zabíraly volný čas, kterého jsme žádná moc neměla, ale radost jsme měly také. Zvlášť, když vznikly kroužky zpívání, pletení, ale i rad zahrádkářům a mnoho dalších akcí, které získaly oblibu. Všem se nám zdálo, že ta zima, co zrovna probíhala, nebyla tak studená, jako ty předcházející, bylo nám všem tepleji.

Marie Rohlíková

* HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR *

VTIPY

Přijde rodina s Pepíčkem k babičce na oběd, všichni jsou rozsazeni kolem stolu, babička servíruje jídlo a Pepíček dostane svůj talíř a okamžitě začne jíst. „No to snad nemyslíš vážně,“ rozzlobí se na něj matka. „Jak si to představuješ? Začít jíst bez modlitby?!“ Pepíček mávne rukou a řekne: „Já se modlit nepotřebuju.“ – „No to bych se na to podívala, že nepotřebuješ,“ ječí matka. „Vždyť když jsme doma, tak se před jídlem také vždy modlíme.“ – „To je pravda, ale tady vařila babička, tady se nemusíme bát!“

V hodině kreslení dovolil učitel žákům, aby kreslili, co kdo chce. Na konci hodiny zjistil, že Tonda má před sebou čistý papír. Ptá se ho ironicky: „Tak cos nám nakreslil ty, Toníku?“ „Prosím, já jsem nakreslil krávu, jak se pase na trávě.“ „A kde máš tu trávu?“ „Prosím, ta kráva ji sežrala,“ vysvětluje Tonda. „A kde máš tu krávu?“ zlobí se už pan učitel. „Ta odešla, co by tam dělala.“

HÁDANKY

1. Co je to bukvice?
 - a) Zkomolenina názvu ruské azbuky
 - b) Malá bečka na semena
 - c) Semena buku
2. Co je to locika?
 - a) Jméno kočky
 - b) Hlávkový salát
 - c) Zkomolené slovo logika
3. Co jsou to veksle?
 - a) Peníze získané od veksláků
 - b) Usušené krajíčky chlebičkové veky
 - c) Výhybka na koleji
4. Co je to drajfus?
 - a) Německy tři vousy
 - b) Třínožka do trouby
 - c) Finanční aféra Drajfus v minulém století

Správně odpovědi: 1c, 2b, 3c, 4b

Irena Trnková

Aforismy a slovní hříčky

Měl z ostudy kabát, ale nedal ho do čistírny. Vyhrál konkurs. Na metaře. Říkali o ní, že je sexbomba. Ale u zkoušky vybuchla. Mají se jako prasata v žitě. Ti multimilionáři. Měl obě ruce levé, ale dopustil se pěkné levárný. Jmenoval se Rubeš. Tak ho poslali do dolů. Volil zelené. Ale zelí špatně snášel. Byl u ní pečený vařený. Brzy si připadal jako pára nad hrncem. Poslala ho do háje. Tak brzy šel do hajan. Čechy krásné, Čechy mé. Ale patří nám v nich vůbec něco? Bylo to pro něj silné kafe. Byl totiž slabý jako čajíček. Hrával na buben, ale po tancovačce si dával do trumpetu. Říkali mu: „Nebud' labuť.“ Tak si dal k obědu husu.

Uměl mluvit spatra. Ale do druhého patra se sotva dovlekl. Vyhnala ho od stolu i od lože. Musel přespávat v koupelně. Holíč Holý nechal kamaráda na holičkách. Nebyla z Třeště. Ale byla potřeštěná. Našli jste na rumišti někdy láhev rumu? Senior Senecký letos nebyl na senách. Z party ho vyloučili. Fandil totiž Slavii. Se svým návrhem pohořel. Bydlel na Pohořelci. I líný rybář může chytit lína. Při každé příležitosti se chechtal. Jmenoval se Racek. Psal Jan Neruda o Železné rudě? Podnikla Eliška Krásnohorská horskou túru? Je špatné stát příliš dlouho ve stoji špatném. Michal mě namíchl. Dal málo písku do míchačky.

zpracoval Pavel Zedník

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 30. srpna, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

MORAVSKÉ MĚSTO PROSLULÉ POD NĚMECKÝM NÁZVEM AUSTERLITZ

1	L									
					2					
3										
					4					
5										
					6					
7										
					8					
9										
					10					
11	J									
					12					

1. OZDOBA KALHOT
2. MRTVÝ JAZYK
3. ŠETRNOT
4. ČÁST ŘÍZENÍ U AUTA
5. POHÁDKOVÁ POSTAVA
6. SMĚLOST
7. PEVNINA V MOŘI
8. POKRÝVKY STOLU
9. AFRICKÝ STROM
10. SLUŽEBNÍ HLÁŠENÍ
11. GEOMETRICKÉ TĚLESO
12. CIHLOVÁ MOUČKA

POMŮCKA: BAOBAB

Autorem křížovky je Markéta Kufrová.

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PÉČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

UNIDERMA®
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM

Redakce: Věra Niklová, Irena Trnková, Jaroslav Vaněk, Marie Rohlíková, Zdena Lehmannová a další přispěvatelé

Redakční rada: Ondřej Rázl, Magdaléna Kufrová, Petra Plodíková

Kontakt a náměty: ondrej@razl.cz, 608 646 658.

Náklad: 300 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 1. září 2013.

www.centrumvysocina.cz

www.razl.cz

www.ssmhb.cz